

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**Nr. 10.906 van 5 mei 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Z. CHIAOUI loco advocaat C. MARCHAND en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het feitenrelaas als volgt:

“ U bezit de Albanese nationaliteit en bent afkomstig uit Tropoje. U was lid van de Democratische Partij (DP). Vanaf uw huwelijk met Artin Gjoka, in december 1994, was u lid van het vrouwenforum van de partij. In 1996 werd u lid van het presidium van het jeugdforum van de DP in Tirana. In 1997 begon u te werken als journaliste voor ATN 1, een private televisiezender. U berichtte voornamelijk over de DP, over de DP-leden en over de verschillende activiteiten van de partij. Omdat u bedreigd werd gaf u uw werk als reporter op in oktober 1998. Vanaf 1998 werden u en uw echtgenoot lastiggevallen en ondervraagd omwille de betrokkenheid van uw vader, Sali Lushaj (OV 5.155.701), bij de zogenaamde poging tot staatsgreep van 14 september 1998. U, uw echtgenoot en andere familieleden werden tevens bedreigd omdat uw vader de kroongetuige was in het proces van de moord op DP-volksvertegenwoordiger, Azem Hajdari. Na de voorlopige vrijlating van uw vader en zijn getuigenis op 13 november 2001 in het proces Hajdari verliet u samen met uw echtgenoot,

uw ouders en broers Albanië. Op 29 november 2001 kwam u aan in België, waar u op 30 november 2001 een asielaanvraag indiende. Op 13 april 2005 werd u als vluchteling erkend door het Commissariaat-generaal."

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

2. De motivering en de conclusie van de bestreden beslissing luiden als volgt:

" Motivering

Vooreerst moet worden vastgesteld dat werd besloten het statuut van vluchteling ten aanzien van uw vader, Sali Lushaj, in te trekken omdat zijn persoonlijk gedrag er duidelijk op wijst dat hij niet langer vervolging vreest. Deze beslissing luidt als volgt:

[...]

Gezien uw asielaanvraag, uw vrees voor vervolging en uw beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling voornamelijk gebaseerd waren op de dezelfde motieven en redenen als die van uw vader kan ook ten aanzien van u niet langer een vrees voor vervolging weerhouden worden. Bovendien moet worden vermeld dat uit informatie van de Federale Politie van 18 september 2007 blijkt dat ook u terugkeerde naar uw land van herkomst. Zo blijkt dat u Albanië in de periode van 17 februari 2006 tot 26 augustus 2007 niet minder dan zes keer naar Albanië reisde. Vier keer verliet u Albanië weer ongeveer een maand na binnenkomst. Twee keer vertrok u al na een kortere periode. Omdat een terugkeer naar uw land van herkomst in principe niet verenigbaar is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in dat zelfde land werd u door het Commissariaat-generaal uitgenodigd om op 22 oktober 2007 uitleg te komen verschaffen over uw terugkeer. U ging echter niet in op deze uitnodiging en liet dus na om enige verantwoording voor uw terugkeer naar Albanië te geven. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt duidelijk dat uw vrees voor vervolging, waarvan u ons kennis gaf en op basis waarvan u als vluchteling werd erkend, niet langer gegrond is. Uw persoonlijk gedrag wijst er op dat u niet langer vervolging vreest. Bijgevolg wordt in overeenstemming met artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet het statuut van vluchteling, dat u op 13 april 2005 werd toegekend, ingetrokken.

Ook het statuut van vluchteling dat op 13 april 2005 werd toegekend aan uw minderjarige dochter Dea Gjoka, die samen met u naar België kwam en samen met u als asielzoeker werd geregistreerd, wordt hierbij ingetrokken.

Het statuut van vluchteling toegekend aan uw echtgenoot Artin Gjoka (OV 5.155.703), uw moeder Shpresa Lushaj (OV 5.155.701) en uw broer Reneo Lushaj (OV 5.145.804) werd eveneens ingetrokken.

De informatie waarop de beslissing gebaseerd is werd in kopie in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

De beslissing wordt meegedeeld aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die bevoegd is inzake verblijf.

Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw vluchtelingenstatus dient ingetrokken te worden."

3. De Raad merkt op dat de beslissing in hoofde van verzoekster grotendeels gebaseerd is op de beslissing genomen in hoofde van haar vader. In haar beide verzoekschriften verwijst verzoekster uitdrukkelijk naar dit verband en ontwikkelt zij dezelfde middelen als haar vader.

De beroepen van verzoekster en haar vader werden wegens samenhang samen ter zitting behandeld.

Bij arrest nummer 10.903 van 5 mei 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 januari 2008, houdende de intrekking van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van verzoeksters vader, bevestigd. De Raad verwijst naar de aldaar behandelde middelen. Aangezien verzoeksters problemen gebaseerd zijn op de activiteiten van haar vader, dringt zich in hoofde van verzoekster dezelfde beslissing op. Verzoekster roept in haar verzoekschriften slechts zijdelings eigen motieven in en werkt deze niet uit.

4. De redenering, ontwikkeld in het arrest van haar vader, geldt evenzeer voor verzoekster, nu ook zij niet betwist meerdere malen te zijn teruggekeerd naar haar land van herkomst.

Artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 bepaalt immers:

“ De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd:

[...]

***7° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken ten aanzien van de vreemdeling die als vluchteling is erkend of aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest; [...]*”**

In casu moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing omstandig argumenteert waarom in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging meer kan aangenomen worden omwille van haar persoonlijk gedrag. Verzoekster kan inderdaad niet langer volhouden een gegronde vrees voor vervolging te hebben, nu zij reeds meerdere malen terugkeerde en langere tijd verbleef in haar land van herkomst en gezien het gedrag van haar vader, wiens activiteiten aan de basis liggen voor de voorheen aangevoerde vrees voor vervolging. Dergelijk gedrag valt niet te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging.

Verzoekster voert in essentie enkel aan dat naast haar persoonlijk gedrag ook de objectieve omstandigheden in aanmerking dienen te worden genomen. Aangezien de wet dergelijke voorwaarde in het kader van artikel 57/6, eerste lid, 7° van de wet van 15 december 1980 niet oplegt, is de Commissaris-generaal hiertoe niet verplicht.

Verder wijst de Raad erop dat de vluchtelingendefinitie een subjectief element vereist in hoofde van de asielzoeker dat geobjectiveerd moet worden, zijnde een vrees voor een risico voor vervolging bij terugkeer naar het land van herkomst die gegrond moet zijn op de objectieve situatie in dat land.

Het onderzoek naar de vluchtelingenstatus bestaat dus zowel in een evaluatie van de verklaringen van de betrokkene omtrent haar vrees als in een oordeel over de bestaande situatie in haar land van herkomst. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, septembre 1979, nr. 37 e.v.).

Indien een asielzoeker terugkeert naar zijn land van herkomst, kan dergelijke terugkeer een aanwijzing zijn dat hij geen of niet langer vervolging vreest ten opzichte van dat land, wat inhoudt dat hij volgens de definitie van vluchteling niet of niet langer kan beschouwd worden als vluchteling.

Uit de vaststellingen in de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoekster geen vrees voor vervolging meer koestert ten overstaan van de objectieve situatie in haar land. Tevens blijkt hieruit ook dat de objectieve situatie niet meer van die aard is dat verzoekster een risico loopt op vervolging. De vaststelling dat verzoekster veelvuldig terugkeerde alsook het gedrag van haar vader, tonen genoegzaam aan dat verzoekster niet geviseerd wordt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5. Gelet op het voorgaande, is de Raad van mening dat de Commissaris-generaal terecht tot de intrekking van de vluchtelingenstatus kon besluiten op grond van artikel 57/6, eerste lid, 7°, van de wet van 15 december 1980.

6. Aangaande de subsidiaire bescherming is de Raad van mening dat de bovenstaande vaststellingen voldoende draagkrachtig zijn om tevens de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te schragen.

Voor de toekenning van deze status dienen er overeenkomstig artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 immers zwaarwegende gronden te bestaan om aan te nemen dat de asielzoeker, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op

ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen.

Door haar persoonlijk gedrag, zijnde haar multiple terugkeren, vaak gedurende langere tijd, ontkent verzoekster zelf het bestaan van dergelijke zwaarwegende gronden.

Het aanhalen door verzoekster van informatie betreffende het gerechtelijke apparaat in Albanië (zie verslag (2004) van het US Department of State) is niet dienstig om het voormeld besluit te wijzigen. Hetzelfde dient gezegd te worden over de neergelegde fax.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De Raad bevestigt de beslissing van 9 januari 2008 van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende de intrekking van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van verzoekster.

Artikel 2.

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 5 mei 2008 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. MAESSCHALCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE